

Bukarest: V cerkvi sv. Jožefa.

tako“, mu odgovorim kolikor mogoče flegmatično in resno. „Ob počitnicah sem bil cooperator v svoji domovini; sicer pa študiram modroslovje na Dunaju.“ Gospod tajnik je bil z mojim odgovorom zadovoljen; sedel je in zapisal v potni list, da sem „javljen dlja sledovanja v Rossiju“, to se pravi: Dobil sem dovoljenje, da smem po-

tovati v sveto Rusijo, in sicer celo brez vsakih pogojev. Vrata v Rusijo, ki so sicer katoliškemu duhovniku zaprta s sedmerimi pečati, so mi odprta na stežaj. In vendar mi niti najstrožji moralist ne more očitati najmanjšega pregreška. Res, da nisem potoval v Odeso, — zamudil bi se bil s tem najmanj pet dni — res, da sem moral plačati takse dva rublja in 25 kopejk, dovoljenje sem dobil pa vendarle.

Kaj si je neki tajnik mislil pri besedi „cooperator“? Morda suplenta na državni gimnaziji in to — ob počitnicah! V hotelu so me v potno knjigo vpisali kot trgovca; mislili so najbrže, da je „cooperator“ „compagnon“ kake trgovske tvrdke!

Bukarest: Spomenik Mihajla Zmagovavca:

(Dalje.)

Idilica.

Nad planinami
višnjevo je vse,
pod planinami
višnjevo je vse,
na planinah pa
snežnobeło vse ...
In očem se zdi,

da ves krog planin
kakor živ visí
sredi visočin ...
Duši pa se zdi,
kot bi prav tako
prosto dvignjena
bila nad zemljo ...

Silvin Sardenko.